

μετέβην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πυρκαϊῶς Μαρτίνου διαβάς δι' ὧλων τῶν αὐλῶν. Ὁ ὁδηγός μου μ' ἔδειξε πολλὰ εἶδη φρενοβλαβῶν λίαν περίεργα· νέος τις, φαρμακεύσας τὴν μητέρα του, κατεγίνετο ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ στρέφεται περὶ ἑαυτὸν· μόλις δὲ ἤσθάνετο κεκμηχότα τὸν ἕνα πόδα, καὶ ἔρχιζε τὸν στρόβιλον μετὰ τὸν δεύτερον. Εἷς ἄλλος ἐπεριπάτει, ἐπροχώρει δὲ καὶ βήματα, ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἐρρίπτεν αὐτὸν πρὸς τὰ ἄνω, καὶ γονυπετῶν ἀνέκραζε·

— Λάβε τον, λάβε τὸν πῖλόν μου, μέγιστε Θεέ! λάβε τον.

» Ἄλλος τις ἐνόμιζεν ὅτι, μεταμορφωθείς ἔγεινε προχοῖς τέτοι. Στρογγυλίζων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα καὶ στηρίζων τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου, ἐσχημάτιζε τὴν λαβὴν τοῦ ἀγγείου, ἐνῶ διὰ τοῦ δεξιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εὐθυτανῶς, παρίστα τὴν ῥώγαν, ἥ, ὡς λέγομεν σήμερον, τὴν μήτηρ αὐτοῦ. Καὶ ποῦ νὰ περιγράψω τὰ εἶδη τῶν παραφρόνων ὅσα εἶδον εἰς τὸ θλιβερόν ἐκεῖνο καταγώγιον;

— Ἀναβάς κλίμακα λιθίνην εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μαρτίνου! Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις θεοβλαβεῖα κινούμενος, ἐνέπρησεν ἐν τῶν περικαλλεστέρων μνημείων τῆς Ἀγγλίας, εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι, καίων ζῶντας τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας, ἐξηράνιζε τὴν θρησκείαν των. Πρὶν τὸν ἴδω, τὸν ὑπέθετον ὡς νέον Ἑμπεδοκλῆν, ὡς παράφρονα ἐξαίσιον καὶ στυγνόν. Ὅθεν, ὅταν ὁ φύλαξ μὲ ἀφῆκε μόνον μετ' αὐτοῦ, ἀνετριχίασα δλόκληρος.

» Μικρόσωμὸς τις καὶ πολύσαρκος, τὴν ὄψιν ἔχων κοκκίνην, τὸ μέτωπον λαμπρὸν καὶ στιλπνόν, καὶ τὸ ἦθος ἀπλοεχὸν καὶ ἡλίθιον, ἐκάθητο πλησίον μικρᾶς τραπέζης ἐκ ξύλου λευκοῦ, καὶ ἐζωγράφει. Ἡ φυσιογνωμία του ἦτο παιδαριώδης μέχρι βλακίας, καὶ ἡ ὁμιλία του στείρα πάσης ἰδέας. Τὸν ἠρώτησα τί ἐπεθύμει, καὶ μὲ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο εὐτυχέστατος, ὁσάκις μάλιστα δὲν ἐστρεφεῖτο μελάνης Σινικῆς καὶ μολυβδοχονδύλων. Ἐζωγράφει δὲ κάκιστα, καὶ αἱ εἰκόνες του ἦσαν ξηραὶ ὅσῃ καὶ ἡ ὁμιλία του. »

N. Δ.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ (Sonnet).

Τὸν αἰθέριον ὁδοιπορεῖ αἰθέρα ἡ σελήνη.
 Εἶναι λευκώφελος ἡ γυνὴ καὶ αὐστηρὸν τὸ ψῆχος.
 Θεσσαλὴ γραῖα προχωρεῖ εἰς θάλαμον ἡσύχως.
 Ὅπου ὑπνώττειον τρυφερὸν παιδίον φέρ' ἡ κλίνη.
 Ἐπὶ τῆς νέας κόμης του τὴν δεξιὰν ἐκτείνει,
 Κ' ἐκ τῶν χειλέων τῆς γραδὸς τοιοῦτος φεύγει ἦχος·
 «Ὅ, τι ἂν πράξης ἐπὶ γῆς ἐγράφῃ ἐνδομύχως
 εἰς τὴν ψυχὴν σου, νέον ὄν, καὶ ἡ γραμμ' ἦτις
 κλίνει
 εἰς τὸ λευκόν σου μέτωπον τὰ ἔτη σου χαράσσει,

» Ὅσα ἡ νέα σου ζωὴ θέλ' εἰς τὴν γῆν περάσει... »
 Εἶπε καὶ ἔγειρ' ἄφαντος ἡ σκελετώδης γραῖα.

Τίς οἶδε τῆς προρρήσεως τὴν ἔκβασιν; τί ὄμμα
 Τὴν γυναικα ἐνεβάτειν εἰς τοῦρακοῦ τὸ δῶμα;
 Καὶ ἡ σελήνη σιωπᾷ ὡς δεομένη νέα.

Ὀκτώβριος. 1850.

X. A. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι τῶν ζώντων βασιλεὺς
 Κ' ὑπόστασιν δὲν ἔχω·
 Μετὰ τὸν Φοῖβον σοβαρῶς
 Τὸν κόσμον περιτρέχω.
 Ὁ γιγνηφόρος στρατηγός,
 Ὁ ἐνδοξὸς Στρατάρχης,
 Ὁ ὑψηλόφρων βασιλεὺς
 Ὁ ἄκρατος Μονάρχης,
 Τὰς δάφνας, τοὺς στεφάνους των
 Τὰ σκήπτρά των ἀγλίνου,
 Κ' ἐνώπιόν μου εὐπειθῶς
 Τὴν κεφαλὴν των κλίνουν.
 Τῶν δεσποτῶν ἀφροῦρητος
 Καυχῶμ' ὅτ' εἶμαι μόνος,
 Παύει ἐντὸς τοῦ κράτους μου
 Πᾶς τῆς ψυχῆς σου πόθος.
 Μηδέποτε μ' ὑπερβολὴν
 Φίλον ἐμὲ ποιήσῃς,
 Φωτοῦν τὰ δύο ἅκρα μου
 Τί θέλει καταρτήσης.
 Ὁ ἱατρὸς ἐπίκουρος
 Εἰς ἀσθενῇ μὲ κράζει,
 Χαίρων εἰς τὴν ἐμφάνισιν
 Σωτῆρα μ' ὀρομάζει.
 Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, γέλε μου,
 Ὅλως εἰς ζῶντ' ἀρήκω
 Ἐντὸς αὐτῶν γεννῶμ' αἶψα,
 Κ' ἐντὸς των ἀποθνήσκω.
 Ἐὰν ὡς δεξιώτατα
 Μὲ ἀναγραμματίσῃς,
 Ἀρήκω εἰς τὰ ἔμψυχα
 Καὶ εἰς ῥευστὸν ἐπίσῃς.
 Μετέπειτ' ἂν τὸ πρῶτόν μου
 Στοιχεῖόν τις ἐκκόψῃ
 Τὸν Κυβερνήτην τοῦ Παριδοῦ,
 Ὁ ἀναγνώστα δύει.

Ἐν Ααρὶα τῇ 24 Φεβρουαρίου 1851.

A. T.